

SZTANDAR BIBLIJNY

i Zwiastun Chrystusowego Królestwa

PRZYMIERZE

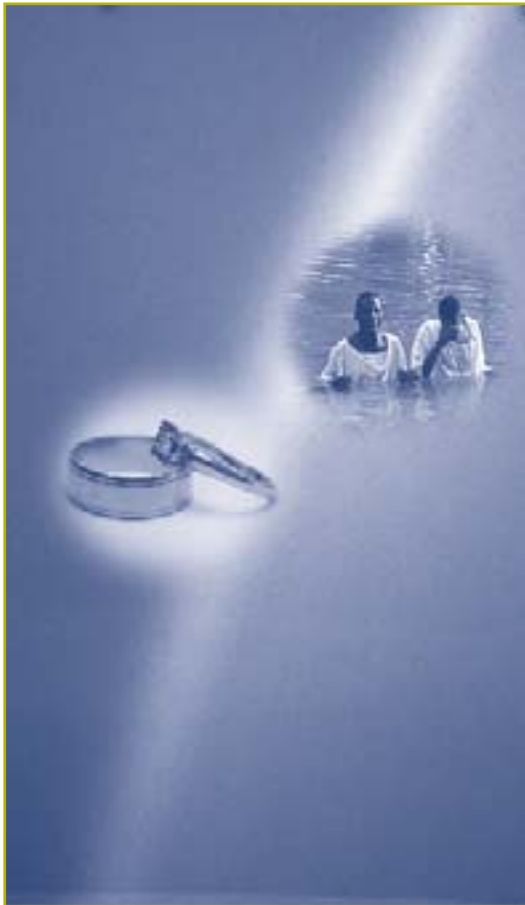
Wewnątrz:

Przymierze dla życia

Bóg przymierzy

Pytania biblijne

Przymierze dla życia

Na okładce: Trzy znaki przymierza: zanurzenie w wodzie – znak osobistego przymierza poświęcenia lub oddania; ślubne obrączki – znak przymierza małżeńskiego, związku ustanowionego przez Boga i tęcza – znak przymierza uczynionego z Noem, w którym Jehowa zagwarantował ludzkości, że już nigdy więcej nie będzie powszechnego potopu.

TEMAT PRZYMIERZA ma duże znaczenie zarówno w Starym jak i w Nowym Testamencie. W celu zrozumienia Biblii oraz postępowania Boga z Jego ludem i ze światem, konieczne jest zrozumienie zasady przymierza. W rzeczywistości, tak Stary jak i Nowy Testament są dokumentami przymierza; słowo „testament” jest innym określeniem słowa przymierze. Starożytny Izrael był w pokrewieństwie przymierza z Jehową, a podczas Wieku Ewangelii Kościół Chrześcijański także jest w pokrewieństwie przymierza z Nim. Przymierze żydowskie i chrześcijańskie znacznie różniły się od siebie i każde z nich zostało zapoczątkowane dla odmiennych dyspensacyjnych celów.

W ogólności występują dwa typy Boskich przymierzy: (1) *jednostronne* – bezwarunkowe, wiążące tylko stronę udzielającą Przymierza; i (2) *dwustronne* – warunkowe, wiążące przynajmniej dwie strony na warunkach tego porozumienia. (Następny artykuł, „Bóg Przymierzy,” dotyczy pięciu szczególnych biblijnych przymierzy obejmujących okres od stworzenia Adama do końca Tysiąclecia.)

Wszystkie Boskie przymierza są zamierzone w celu udzielenia życia – to znaczy, one gwarantują i podkreślają pokrewieństwo między Nim i Jego ludem. Wszyscy, którzy przybliżają się do Boga, muszą postępować w zgodzie z *przymierzem*.

Zawieranie przymierzy sięga czasów starożytnych. Prawdopodobnie, można bezpiecznie stwierdzić, że większość narodów przez całą swą historię zawiera prawne przymierza lub kontrakty w celu zarządzania sprawami handlowymi, finansowymi oraz w sferze współdziałania społecznego. W hebrajskiej kulturze zawieraniu przymierzy towarzyszyły różne znaki, takie jak układanie kamieni w stos, aby sformować ołtarz, krwawa ofiara oraz posiłek ze świadkami tej transakcji (1 Moj. 31:44-46,54; 2 Moj. 24:4-11). Pismo Święte obfituje w przykłady przymierzy pomiędzy jednostkami i grupami. (Zobacz 1 Sam. 23:16-18 – przymierze pomiędzy Dawidem i Jonatanem; 2 Król. 11:4,17 – przymierze pomiędzy Jojadą i przedstawicielami ludu oraz królem i ludem.)

„**PODNIĘCIE SZTANDAR DO NARODÓW**” – Izaj. 62:10

Spis Treści

Lipiec 2002

Przymierze dla życia - 74

Reguła przymierza jest przedstawiona przez historię Boskiego postępowania z Jego ludem oraz ludzkością, i jest środkiem przez który Bóg da nam zbawienie.

Bóg przymierzy - 79

Pięć podstawowych przymierzy zbadanych w świetle Boskiego Planu.

(Część 7. serii dotyczącej Boskiego Planu)

Pytania Biblijne - 83

• Modlitwa za władze cywilne.

Sztandar Biblijny i Zwiastun Chrystusowego Królestwa (PL ISSN 1230-1086) Miesięcznik – Wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania” w Nowym Dworze Mazowieckim. Redaktor: Bernard Hedman Chester Springs, Pa. 19425, USA, Redaktor odpowiedzialny w Polsce: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki. Witryna internetowa: <http://epifania.pl>
Cena: pojedynczego numeru - 1,50 zł; prenumerata roczna (12 numerów) - 18 zł.

Bóg Przymierzy

Z konieczności, w każdym przymierzu – kontrakcie Bóg zawsze jest wyższy. Lecz w odróżnieniu od licznych przymierzy – kontraktów zawieranych dzisiaj, które obfitują w prawnicze sformułowania i często są zaplanowane w celu ochrony interesów głównie jednej ze stron, Boskie przymierza – kontrakty są zamierzone dla zapewnienia długoterminowego dobra innym. Boska pokora (jeśli możemy użyć tego określenia) objawia się Jego gotowością do poddania się swoim własnym zasadom. To znaczy, że Bóg łaskawie chce dostarczyć swoim poddanym (wszystkim innym istotom) *gwarancji Jego niezawodności*. Klasyczny przykład tego znajdujemy w 1 Moj. 22:15-18. Po udzieleniu Abrahamowi obietnicy, że jego potomkowie będą źródłem błogosławieństwa dla świata, Bóg zatwierdził ją *przez swoją przysięgę*. Apostoł Paweł stwierdza w Żyd. 6:13,14, że ponieważ Bóg nie mógł przysiąc przez kogoś większego, przysiągł przez samego siebie; tak więc Bóg zagwarantował wypełnienie Abrahamowego przymierza obietnicy przez swoją prawość, która jest absolutna.

Izrael narodem przymierza

Naród żydowski był bardzo świadomy swego przymierza z Jehową. W Piśmie Świętym znajdujemy częste odniesienia do Boga jako Boga ich „ojców,” to znaczy, że pokrewieństwo było ustanowione z przodkami i odnawiane przez pokolenia – trwały układ przyjaźni.

Przymierze Mojżeszowe, czyli Przymierze Zakonu, było prawnym zarządzeniem. Jego prawny charakter był rokrocznie odnawiany przez usługi Dnia Pojednania, a codziennie w samej strukturze ich społeczeństwa. Związek pomiędzy Stwórcą Bogiem i narodem Izraela jest opisany w słowach odnoszących się do małżeństwa (Jer. 3:14; 31:31,32). W istocie rzeczy, Przymierze na górze Synaj było ratyfikowane słowami podobnymi do wypowiedzianych dzisiaj w przyrzeczeniu małżeńskim, „Te wszystkie rzeczy uczynimy” (2 Moj. 19:7,8; 24:7; KJV). I tak jak Zakon potępiał kontakty seksualne poza umową małżeńską, *tak Bóg nie będzie miał żadnej społeczności z kimkolwiek z Jego poddanych będących poza przymierzem*.

Usprawiedliwienie przez wiarę:

Stan prawny – nie stan umysłu

Usprawiedliwienie z wiary jest wynikiem transakcji prawnej i jest podtrzymywane przez pokrewieństwo przymierza. Zdajemy sobie sprawę, że

wielu z naszych chrześcijańskich braci krzywi się na słowo „prawny.” Lecz należy zauważyć, że nie mówimy tutaj o „prawnym postępowaniu,” o dążeniu do uzyskania zbawienia przez własne uczynki. Cnota, czystość nie może być osiągnięta przez nasze własne wysiłki, ponieważ nasza własna sprawiedliwość jest niczym splugawiona szata.

Jednakże, ośmielamy się mówić, że bez prawnego przymierza pomiędzy Bogiem z jednej strony, a Jego ludem z drugiej, nie mogłoby być zbawienia. Ofiara okupowa Chrystusa ma podstawę *prawną*; śmiałość z jaką lud Pański przybliżył się do swego Boga, wynika z pewności (pokoju umysłu), że Boskie słowo jest *niezmienne* (Żyd. 6:17,18).

Ci, którzy obawiają się, że ich grzechy mogą wyczerpać Boskie miłosierdzie, mogą nabrać otuchy, ponieważ one nie są w stanie wyczerpać Jego sprawiedliwości. Z powodu ich pokrewieństwa w przymierzu z Bogiem, oni są przyjęci w Umiłowanym, który może zbawić aż do ostatnich granic.

Usprawiedliwienie z wiary nie jest jedynie wzruszającym przeżyciem; jest to *prawna* transakcja wynikająca z odkupienia grzesznika za cenę zapłaconą przez Chrystusa na krzyżu. Określenia „odkupienie”, „kupiony za cenę,” które tak łatwo pojawiają się na wargach chrześcijan, są terminami prawnymi. To właśnie *prawny* charakter usprawiedliwienia powoduje, że wiara chrześcijańska jest wyjątkowa wśród wszystkich innych. Chrześcijańska społeczność z Bogiem jest oparta na Boskiej *sprawiedliwości*, podstawie doskonałego prawa. Bóg nie jest kapryśnym Prawodawcą – Sprawiedliwość jest podstawą Jego tronu (Ps. 89:15). Bóg nie męczy się swoim ludem ani nie porzuca nas w niecierpliwości. Stąd nasze *poczucie własnej wartości* nie jest żadnym wskaźnikiem naszego stanowiska przed Bogiem. Zrozumienie tego jest największym antidotum na odczucie winy doznawane przez wielu z Pańskiego ludu. Przez ofiarę swego Syna, Bóg gwarantuje przebaczenie grzechów tym, którzy przychodzą do Niego w wierze i zobowiązuje się, że uczyni wszystko co możliwe dla naszego zbawienia.

Ci, którzy obawiają się, że ich grzechy mogą wyczerpać Boskie *miłosierdzie*, mogą nabrać otuchy, ponieważ one nie są w stanie wyczerpać Jego *spra-*

wiedliwości. Z powodu pokrewieństwa w przymierzu z Bogiem, oni są przyjęci w Umiłowanym, który może zbawić aż do ostatnich granic (Zyd. 7:22-25).

Pewność pokrewieństwa przymierza ośmieliła Abrahama do sporu z Aniołem Pańskim (niektórzy powiedzieliby, że to zuchwałe) w sprawie zniszczenia Sodomy i Gomory i udzieliła odwagi Jakubowi, który trzymał mocującego się z nim anioła, dopuki nie zapewnił sobie błogosławieństwa (1 Moj. 18:22-33; 32:24-26).

Przymierze warunkowe

Przymierze warunkowe niezmiennie zawierało sankcje – postanowienia udzielenia błogosławieństw (1 Moj. 1:28,29; 2:16 – Adam i Ewa; 2 Moj. 23:20-33 – naród izraelski) i przekleństwa (1 Moj. 2:17; 3:16-19; 3 Moj. 26:14-17). Często występował „znak,” czyli stałe przypomnienie o przymierzu, takie jak obrzezanie (1 Moj. 17:9-14). Zazwyczaj byli też świadkowie przymierzy (Sędz. 11:9,10). W kilku przypadkach byli to nieożywieni świadkowie, jak wówczas, gdy Bóg przywołał niebo i ziemię, aby świadczyły przeciw Izraelowi (5 Moj. 4:24-28). Stałe istnienie księżyca zostało przywołane na świadka Boskiego przymierza uczynionego z Dawidem (Ps. 89:35-38).

W odróżnieniu od przymierza opartego na obietnicy – które pochodzi z jednej strony i dlatego jest jednostronne – warunkowe, czyli dwustronne, przymierze przewiduje sankcje. Za podporządkowanie się warunkom przymierza będą pewne nagrody; w przypadku niedotrzymania zobowiązań przez którąś ze stron, zostaną nałożone kary. To oczywiste, że Bóg nie może nie wypełnić swej części w przymierzu; lecz ponieważ, z konieczności, wszystkie istoty, z którymi Bóg wchodzi w pokrewieństwo przymierza są niższe, a w przypadku ludzkości, niedoskonałe, zaniedbanie jest prawdopodobne.

Dla tych, którzy uznają, że nie są w harmonii z Bogiem i którzy są przygnębieni dotkliwą świadomością grzechu, drzwi otwarte przez ofiarę Chrystusa są upragnionym uwolnieniem.

Boskie postępowanie z osobą nie dotrzymującą przymierza ma na celu przede wszystkim naprawę,

choć traktowanie może być surowe. Lecz Bóg nie chce, aby ktokolwiek zginął i jest długo znoszący. Jego lud przymierza, Izrael, wielokrotnie nie dotrzymywał zobowiązań swego przymierza i był w związku z tym karany. Jednak, pomimo ich buntowniczego postępowania Jehowa obiecał, że nigdy nie będą odrzuceni (Jer. 31:37). Ofiara Chrystusa, na którą obrzędy i zarządzenia Prawa Zakonu wskazują, w ostatecznej analizie jest ucieczką dla grzesznika nie dotrzymującego przymierza. Tylko w krzyżu Boska Sprawiedliwość styka się z Miłosierdziem i obie są doskonale wypełnione. Od grzesznika wymaga się jedynie, aby spoglądał przez wiarę i patrząc, aby żył.

Zaleta wiary jest środkiem, przez który Boskie przymierze łaski zostaje z nami zawarte (Rzym. 10:4,8-11). Poświęcając się do czynienia woli Bożej, zobowiązujemy się, aby żyć wiernie. Lecz nie jesteśmy już dłużej sądzeni według ciała, lecz według sprawiedliwości Chrystusa, nałożonej na nas stosownie do naszej wiary. To przymierze poświęcenia jest przymierzem do życia.

Znaki przymierza

Jak zauważyliśmy, liczne Boskie przymierza zawierają pewne wspólne elementy, takie jak pisemne lub słowne stwierdzenie przyrzeczenia, ofiara, świadkowie zatwierdzenia przymierza i posiłek przymierza. Te wszystkie elementy były obecne przy zawieraniu Przymierza Zakonu na górze Synaj. Znakiem przymierza było obrzezanie. Te szczegóły są opisane w 1 Moj. 17:9,10 i 2 Moj. 24:1-11.

Współczesnym przykładem przymierza warunkowego jest umowa małżeńska. Ceremonia małżeństwa cechuje się wieloma z tych elementów: ślub, przyrzeczenie przed świadkami, znak (obrączka) i posiłek przymierza (przyjęcie). Umowa małżeńska jest dobrym przykładem przymierza dwustronnego. Przez chrześcijańskiego mężczyznę i kobietę małżeństwo jest postrzegane jako zobowiązanie trwające przez całe życie, jako przyrzeczenie wierności dające każdemu partnerowi pewność i bezpieczeństwo oparte na zaufaniu. Wierny mąż jest w księdze Hioba uosobiony z tym, który uczynił przymierze ze swymi oczami dla swej ukochanej i dlatego nie spojrzy na inną kobietę (Ijob 31:1).

Przymierze jednostronne

Prawny i zasadniczy charakter zasady przymierza wywarł głęboki wpływ na rozwój prawo-

znawstwa na całym świecie i tworzy podstawę wielu praw, które dzisiaj przyjmujemy.

Warunkowa forma przymierza jest często stosowana w naszym współczesnym świecie. Z powodu wielkiej liczby ludności oraz zawilosci stosunków narodowych i międzynarodowych oraz wielu poziomów społecznego porządku i współdziałania, w dzisiejszym świecie prawdopodobnie obowiązuje więcej przymierzy niż kiedykolwiek w historii człowieka.

Są liczne przykłady prawnych i moralnych umów: umowa sprzedaży, porozumienie zwrotu pożyczki, przyjęcie warunków licencji na instalację oprogramowania – one wszystkie są przymierzami i większość z nich wiąże przynajmniej dwie strony porozumienia.

Jednakże przymierze *bezwarunkowe* ma charakter *obietnicy*, na mocy której jedna strona przyrzeka wykonać pewne czyny lub coś innego dla dobra drugiej strony, *bez żadnego zobowiązania w zamian za to*. Przymierzem tego rodzaju jest obietnica uczyniona Noemu potwierdzona tęczą i przymierze uczynione z Abrahamem (1 Mojż. 8:20-22; 9:9-17; 12:1-3). W następnym artykule podamy szczegóły dotyczące tych dwóch przymierzy.

Przyrzeczenie lojalności wobec drugiej strony, oświadczenie o szczerości i wierności – są to elementy przymierza obietnicy. Konstytucja Stanów Zjednoczonych (1787) jest przykładem jednostronnego narodowego przymierza, przygotowanego i podpisanego przez jego twórców dla „narodu Stanów Zjednoczonych,” aby „zapewnić Błogosławieństwa Wolności nam i naszym Potomkom.”

Lecz miłość matki do swojego dziecka prawdopodobnie jest największym ziemskim przykładem bezwarunkowej obietnicy – miłość matki nie ustaje. Rzeczywiście, Bóg używa tego symbolu, aby opisać swoją miłość do Izraela, u Izaj. 49:13-16. We wszystkich przymierzach, przyrzeczenie lub zobowiązanie (ustne lub pisemne) wiąże zarówno tego, który go udziela jak też daje zapewnienie drugiej stronie o jego intencjach i szczerości.

To ten niemożliwy do odwzajemnienia aspekt jednostronnego przymierza najlepiej ilustruje miłosierne i miłujące usposobienie Boga. On wychodzi nam naprzeciw w naszym stanie i przemawia do nas naszym językiem – jak matka pocieszająco zwraca się do swego dziecka. Boska miłość do nas jest bezwarunkowa i zacięta nas nawet wtedy, gdy schodzimy na złą drogę. Całe pocieszenie i pewność, jaka znajduje się w matczynej

miłości, przenika słowa Niebiańskiego Ojca do swoich dzieci. On nigdy się nie zmienia. Przez całą wieczność On będzie tym samym Bogiem, tym samym Ojcem i tym samym Przyjacielem dla swego ludu jak na początku. To pokrewieństwo jest budowane na niezawodnym fundamencie, na Chrystusie, przez którego mamy naszą ucieczkę. A Jezus powiedział, że nikt nie może nas wyrwać z ręki naszego Ojca (Jana 10:28,29; por. Rzym. 8:31-39).

Przymierze poświęcenia

Nic nie daje większej satysfakcji niż być przyjaciółmi Boga. W normalnych warunkach jest to niemożliwe, ponieważ cała ludzka rodzina od upadku Adama została pozbawiona społeczności z Bogiem i jest pod przekleństwem śmierci (Rzym. 5:12-14).

Abraham był przyjacielem Boga z powodu swojej wiary. „Wiara Abrahamowa” jest w Piśmie Świętym użyta do opisanego wiary, która usprawiedliwia czyli uznaje grzesznika za sprawiedliwego w oczach Bożych (Rzym. 4:16).

Dla tych, którzy uznają, że nie są w harmonii z Bogiem i którzy są przygnębieni dotkliwą świadomością grzechu, drzwi otwarte przez ofiarę Chrystusa są upragnionym uwolnieniem. Jezus powiedział „Jam jest ta Droga, i Prawda, i Żywot” – nie ma żadnego innego dostępu do zbawiennej łaski (Jana 10:9; 14:6,15; Dz.Ap. 4:12).

Odpowiedzią ze strony wdzięcznego serca jest rezygnacja z własnej woli i serdeczne przyjęcie woli Bożej – co nie jest łatwe do wykonania dla naturalnego umysłu. Lecz Jezus zapewnia nas, że On nie nakłada na nas ciężkiego jarzma. Służba dla Niego, choć często uciążliwa, jest radością i rozkoszą dla uświęconego serca. To przymierze poświęcenia – umowa pomiędzy grzesznikiem i jego Bogiem, przez Chrystusa – jest przymierzem do życia. Obecne radości chrześcijańskiego życia są przewyższane jedynie przez przyszłe rozkosze, chociaż nie służymy dla nagrody.

Podobnie jak innym, temu bardzo osobistemu przymierzemu towarzyszą elementy przymierza, które w chrześcijańskiej tradycji sięgają czasów Nowego Testamentu: wyznanie wiary; znak zanurzenia w wodzie; a wszystko to w obecności świadków.

Umowa społeczna

Innym typem przymierza – coraz częściej łamanym – jest porozumienie dokonywane domyślnie przez każdego obywatela z ogółem społeczeństwa, które zobowiązuje jednostkę do prawego zacho-

wania się jako dobry obywatel – umowa społeczna. Nasi współobywatele mają prawo oczekiwać, że będziemy traktować ich uprzejmie i z szacunkiem, i że udzielimy im pomocy w razie potrzeby.

Niestety, ta umowa jest często naruszana, w miarę jak samolubstwo coraz bardziej zakorzenia się w społeczeństwie. Powodzenie umowy społecznej zawsze opierało się na przekonaniu każdego z członków społecznej grupy, że on lub ona jest częścią bardziej ważnej całości. Jesteśmy świadkami dewaluacji tej zasady prawie na każdej płaszczyźnie naszej społecznej struktury, zarówno w zachodnich jak i w innych krajach.

Miło jest zauważyć, że wciąż znajdują się w nas dobroczynne odruchy oparte na współczuciu i to w znacznym stopniu. To szczególnie dało się odczuć w Stanach Zjednoczonych po ataku na kraj we wrześniu ubiegłego roku, kiedy nastąpił wylew współczucia i pomocy z kraju i zagranicy. Dobroczynna działalność i troska o bliźniego jest codziennie prowadzona przez towarzystwa pomocy na całym świecie. To jest dowodem Boskiego usposobienia w ludzkości (czy jest ono uznane jako takie, czy nie) i niemym świadectwem mocy pierwotnego przymierza społeczności, które Bóg zawarł z Adamem i Ewą w Edenie. Ten obraz Boży w człowieku nigdy nie zostanie zupełnie zatarty.

Ponieważ jesteśmy chrześcijanami, nasza umowa z ludzkością w ogólności, a z innymi chrześcijanami w szczególności, zawsze musi być rozpatrywana przez pryzmat naszego poświęcenia się woli Bożej. Tylko w ten sposób możemy odzwierciedlać sprawiedliwość, szla-

Przymierze Soli

Jest to starotestamentowe określenie przymierza lub umowy, która miała być wiecznie zachowywana (4 Moj. 18:19). Najwidoczniej sól została wykorzystana jako metafora obowiązywania umowy, ponieważ była podstawowym składnikiem izraelskiej diety, a także stosowano ją jako środek konserwujący żywność w starożytnym świecie – *Nowy Ilustrowany Słownik Biblijny Nelsona (1995)*

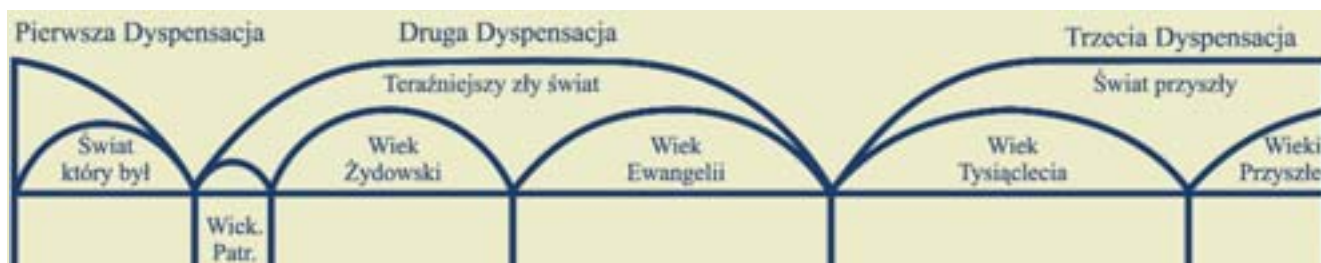
LABAN I JAKUB

Ich przymierze soli zakończyło gorzki spór i dostarczyło nam jednego z najpiękniejszych dobrodziejstw, jakie kiedykolwiek zaszczyściło nasz język – Myspa, co jest zapisane w 1 Moj. 31:48,49.

chetność, łaskawość i miłosierdzie Boga naszego przymierza. Związani z Nim przez nasze osobiste przymierze poświęcenia, zyskujemy prawo, by żyć ufnością – nie zaufaniem w nas samych, lecz w Jego obietnicę dla nas, że nigdy nas nie zaniecha ani nie opuści. Jako słudzy Boga naszego przymierza, starajmy się okazywać tę samą stałość oddania i lojalności wobec tych, którzy są wokół nas, wszystko to czyniąc na chwałę Bogu (1 Kor. 10:31).

BS `02, 74-77

BÓG PRZYMIERZY

Część 7. naszej serii na temat Abakuka 2:2: „Napisz widzenie , a napisz rzetelnie na tablicach, aby je prędko czytelnik przeczytał”.

Ten artykuł obejmuje okres od stworzenia Adama do końca Wiek Tysiąclecia i pokazuje w szerokim zarysie jak Bóg realizował swój Plan Wieków za pośrednictwem reguł przymierzy.

BÓG Z WIELKIM ZADOWOLENIEM ma do czynienia z ludźmi na podstawie przymierzy. Jak zauważyliśmy w pierwszym artykule tego wydania, przymierza ogólnie dzielą się na dwa rodzaje: *warunkowe* i *bezwarunkowe*. Przymierze warunkowe jest zwykle dwustronne w swojej istocie i oznacza, że występują przynajmniej dwie strony, które zgadzają się spełniać pewne rzeczy w celu utrzymania związku przymierza; przymierze bezwarunkowe jest generalnie *jednostronne*, to znaczy jedna strona zobowiązuje się osobiście do udzielania dobrodziejstw drugiej stronie bez warunków wstępnych. Pismo Święte często może odnosić się do przymierza bezwarunkowego jako *obietnicy*.

Pismo Święte mówi nam o wielu przymierzach. W tym artykule zajmiemy się znamienymi szczegółami głównych przymierzy biblijnych, szczególnie tych, które rzucają światło na dzieła Boskiego Planu. Te przymierza to:

- **Przymierze Adamowe** – umowa pomiędzy Adamem i jego Stwórcą, której złamanie przyniosło śmierć dla Adama i jego rodu;
- **Przymierze Tęczy** – różnie określane, między innymi jako Przymierze Noego, jest obietnicą uczynioną przez Boga Noemu, jego rodzinie i wszystkim stworzeniom na ziemi, że On nigdy więcej nie zatopi ziemi wodami potopu;
- **Przymierze Abrahamowe** – to obietnica uczyniona Abrahamowi, że, zwłaszcza przez Sarę, jego potomstwo będzie błogosławić cały świat;
- **Przymierze Zakonu (lub Mojżeszowe)** – umowa między Jehową i Jego wybranym ludem, Izraelem, że w zamian za doskonale posłuszeństwo jego prawu da im życie wieczne; i
- **Przymierze Nowe** – nadchodzący Wiek Tysiąclecia, będące odpowiednikiem Przymierza Zakonu, pod którym zmartwychwstały świat ludzkości (nie wybrani) będzie przyprowadzony do życia wiecz-

nego pod warunkiem wiernego dotrzymania prawa Królestwa Bożego, które wówczas wejdzie w życie.

Wypełnienie wszystkich spośród tych pięciu Przymierzy oprócz Przymierza Adamowego zależy od Przymierza Abrahamowego, które możemy określić jako przymierze wszechobjmujące lub wszechzaczynające. Przymierze Abrahamowe przyczyniło się do rozwoju Nasienia Abrahamowego – Chrystusa i Jego Wybrańców – bez którego nikt nie mógłby udzielić błogosławieństw przymierza. Przymierze Abrahamowe zawiera w sobie Przymierze Ofiary, na mocy którego klasa Kościoła, Oblubienica Chrystusa, wskutek poświęcenia została poprzez próby i cierpienia przeniesiona do Boskiej chwały i współdziedzictwa z Chrystusem. To przymierze nazywamy Przymierzem Sary lub Łaski (1 Moj. 22:17,18). Jednak w tym artykule nie będziemy zajmować się tym przymierzem.

PRZYMIERZA DWUSTRONNE I JEDNOSTRONNE

Przymierza Adamowe, Zakonu oraz Nowe są dwustronne; Przymierze Tęczy jest jednostronne – bezwarunkowa obietnica uczyniona przez Boga swoim stworzeniom; Przymierze Abrahamowe jest zasadniczo przymierzem jednostronnym i bezwarunkowym, z wyjątkiem początkowego życzenia, jakie Bóg uczynił Abrahamowi, aby ten opuścił swoją ziemię ojczystą i udał się do innej krainy (1 Moj. 12:1-4). Jak już zaznaczono, na Przymierzem Abrahamowym, zapieczętowanym Boską przysięgą, oparte są wszystkie pozostałe przymierza (1 Moj. 22:16-18).

Przymierze Zakonu zostało zamierzone, aby zilustrować dobrodziejstwa wynikające z Przymierza Abrahamowego oraz wykazać moc wiary; było, jak mówi Apostoł Paweł, „pedagogiem”, aby przyprowadzić „prawdziwych Izraelitów” do Chrystusa (Gal. 3:24).

Przymierze Nowe nie mogłoby działać, gdyby słudzy tego przymierza nie rozwinęli się pod Przymierzem Abrahamowym. Nie byłoby żadnego Zbawcy, żadnego Kościoła, żadnego usprawiedliwienia przez wiarę.

Patrząc wstecz, Przymierze Tęczy nie miałyby żadnego znaczenia bez możliwości życia wiecznego zapewnionego przez Nasienie Abrahamowe – Chrystusa. Nie nastąpiłoby uwolnienie spod wyroku śmierci nałożonego na Adama, pierwszą osobę, która to przymierze zerwała.

Czas działania tych przymierzy obejmuje wszystkie wieki ukazane na rysunku na poprzedniej stronie. Rzeczywiście, Nowe Przymierze sięganie przyszłych wieków radości, po wcześniejszym przygotowaniu ludzkości do synostwa podczas Wieku Tysiąclecia (Rzym. 8:19-21).

Przymierze Adamowe

Bóg powiedział Adamowi, doskonałemu stworzeniu, że może jeść owoce z drzew żywota i prowadzić swoje szczęśliwe życie wiecznie. Odwrotnie, został ostrzeżony, że umrze, jeżeli zje owoc z drzewa wiadomości (1 Moj. 2:16,17).

Przymierze między Bogiem i Adamem nie zostało spisane – ono raczej było dane do zrozumienia. Adam został uczyniony jako doskonała istota na wyobrażenie i podobieństwo Boga. Ojciec Adam, stworzony na wyobrażenie Boże, na poziomie ludzkim, miał wszystkie prawa, które należały się doskonałemu człowieczeństwu. Bóg dał mu jako prawo do życia przywilej doskonałego życia tak długo, jak długo pozostawałby w zgodzie ze sprawiedliwością. On dał mu również jako prawa życiowe przywilej doskonałego życia w doskonałym ciele, przywilej splądania ludzkości z doskonałym życiem, przywilej doskonałych warunków pod względem klimatu, zdrowia, żywności, domu, powietrza i tak dalej. Tak długo, jak Adam zachowywałby swoją część przymierza, Bóg obdarzałby go wszystkimi prawami danymi w darze przy jego stworzeniu.

Dlatego prawo do życia i związane z nim prawa życiowe zawierały się w tych rzeczach, które były dane Adamowi jako doskonałej istocie w jego stworzeniu w postaci przywilejów *warunkowych*. On miałby je tak długo, jak długo pozostawałby w zgodzie z warunkiem, na jakim zostały udzielone. Złamanie tego przymierza przez Adama jest opi-

sane u Ozeasza 6:7: „Ale oni przestąpili przymierze moje, jako ludzkie, a temci wystąpili przeciwko mnie”. Z pewnością była to zdrada wobec Boga uczyniona przez Adama, którego integralne skłonności z natury podlegały Bogu, które pogwałcił przez popadnięcie w grzech. Przez to wykroczenie podpadł pod wyrok śmierci, będąc odrzucony od oblicza Boga i związku przymierza z Nim – oderwany od Boga przez wyrok śmierci, jaki zapadł na niego i matkę Ewę, która została uznana winną przestępstwa wraz z nim.

Przymierze Tęczy

Przymierze Tęczy jest przymierzem bezwarunkowym. (Mówimy „jest”, ponieważ ono jeszcze działa). Ono jest opisane w 1 Moj. 9:12-17 i Iz. 54:9.

Po zalewie wody z góry i wzniesieniu się wody z dołu, a w wyniku tego zburzeniu porządku społecznego i znacznej topografii planety, Noe i jego rodzina wyszli z Arki, aby rozpocząć nowy porządek. Aby złagodzić ich obawy i dać im ufność co do ich przyszłości, Jehowa uczynił na niebie tęczę – prawdopodobnie widzianą kiedykolwiek po raz pierwszy. I Bóg powiedział: „To jest znak przymierza, który ja daję między mną i między wami, i między każdą duszą żywiącą, która jest z wami, w rodzaju wieczne. Łuk mój położyłem na obłoku, który będzie na znak przymierza między mną i między ziemią. I stanie się, gdy wzbudzę ciemny obłok nad ziemią, a ukaże się łuk na obłoku: Że wspomnę na przymierze moje, które jest między mną i między wami, i między każdą duszą żywiącą w każdym cielem; i nie będą więcej wody na potop, ku wytraceniu wszelkiego ciała. Będzie tedy łuk on na obłoku, i wejrzą nań, abym wspomniał na przymierze wieczne, między Bogiem i między wszelką duszą żywiącą w każdym cielem, które jest na ziemi. Zatem rzekł Bóg do Noego: Tęcza jest znak przymierza, którym postanowiłem między mną, i między wszelkim ciałem, które jest na ziemi” (1 Moj. 9:12-17).*

Przymierze Abrahamowe

Następnym przymierzem przyciągającym naszą uwagę jest Przymierze Abrahamowe. Tekst, który rozważymy znajduje się w 1 Moj. 12:1-4: „I rzekł Pan do Abrahama: Wynijdź z ziemi twej, i od rodziny twojej, i z domu ojca twego, do ziemi, którą ci pokażę. A uczynię cię w naród wielki, i będę błogosławił, i uwielbię imię twoje, i będziesz błogosławieństwem. I będę błogosławił błogosławią-

* Występujące powszechnie na całym świecie powodzie, którym niedawno wiadomości poświęcały tak wiele uwagi, nie łamią obietnicy Tęczy. Większość powodzi, jakkolwiek dotkliwych, występuje lokalnie i chociaż sięgają zniszczenia, to nie oznaczają ogólnoświatowej katastrofy, jak było podczas potopu w dniu Noego. Ani nie możemy spoglądać na współczesne powodzie jako oznakę sądu Bożego nad społeczeństwem.

cym tobie; a przeklinające cię przeklinać będą; i będą błogosławione w tobie wszystkie narody ziemi. Tedy wyszedł Abram, jako mu rozkazał Pan. Poszedł też z nim i Lot.”

Podczas gdy Abraham był jeszcze w Ur Chaldejskim, Bóg zaproponował zawarcie z nim przymierza (Dz.Ap. 7:2,3). Bóg ustanowił warunki, które Abraham musiał spełnić, zanim On zawarłby z nim to przymierze. Tymi warunkami było opuszczenie (1) swojej ziemi, (2) swojej rodziny, (3) domu ojca i (4) udanie się do ziemi, która miała mu być wskazana, a którą okazał się Kanaan (1 Moj. 12:1).

Zaraz po wypełnieniu przez Abrahama tych warunków, przymierze stało się jego. On musiał udowodnić, przez poddanie się tym czterem wskazanym próbom, że jest godzien tego przymierza, zanim Bóg potwierdziłby je. Warunki zostały spełnione, Bóg „potwierdził” to przymierze z nim, a św. Paweł powiedział, że 430 lat po tym potwierdzeniu dany był Zakon (Przymierze) (Gal. 3:17).

Nasienie Abrahamowe miało się składać z dwóch części: *niebiańskiej* i *ziemskiej*. Duchowe nasienie, Maluczkie Stadko, Oblubienica Chrystusowa, miało być wybierane i rozwijane podczas Wieku Ewangelii; nie wybrany Świat ludzkości będzie przyprowadzony do związku przymierza z Bogiem przez czynniki Nowego Przymierza, których działanie jest ściśle związane z Przymierzem Abrahamowym. Ale nim zajmiemy się tym ostatnim przymierzem, spójrzmy na

Przymierze Zakonu

Przymierze Zakonu zostało zawarte przez Boga z naturalnym Izraelem (2 Moj. 19:1-9; 24:3-8). To obejmuje wszystko, co zawiera się w Drugiej, Trzeciej, Czwartej i Piątej Księdze Mojżeszowej. Związek przymierza, jakim pierwotnie cieszył się Adam ze swoim Stwórcą i wynikająca z tego harmonia z Nim, był uwarunkowany posłuszeństwem wyrażonej woli Bożej i, jak możemy zauważyć, został utracony przez nieposłuszeństwo. Ten związek przymierza z Bogiem był na Górze Synaj *typicznie* odnowiony z Izraelem. Inauguracja Przymierza Zakonu nastąpiła dzięki ich pośrednikowi, Mojżeszowi, w ciągu sześciu miesięcy po opuszczeniu Egiptu przez Izrael, poprzez ofiary z cielców i kozłów dzieci Izraela uroczyście zgadzały się na ich udział w tym przymierzu.

W Liście do Żydów 8:9 czytamy słowa Boga odnoszące się do Izraela: „ Nie według przymierza, którym uczynił z ojcami ich w dzień, którego im ujął za rękę ich, abym ich wywiódł z ziemi Egipskiej; albowiem oni nie zostali w tem przymierzu

mojem, a Jam ich zaniedbał, mówi Pan.” To jest aluzja do Przymierza Zakonu. Chociaż Izrael był często odrzucany przez Boga wskutek jego buntu, pomimo to pozostawał jego Bogiem Przymierza. Zawsze przywracał go do swojej łaski i dawał mu następne próby. On pozostał Jego ludem przymierza aż do końca Wieku Żydowskiego.

Bóg, dając Przymierze Zakonu, uczynił następującą warunkową obietnicę: że On obdarzy Izraelitów życiem wiecznym, jeżeli oni będą posłuszni Jego prawu. Streszczenie tego prawa zostało dane w Dziesięciu Przykazaniach oraz przez naszego Pana, kiedy mówi: „Przetoż będziesz miłował Pana, Boga twego, ze wszystkiego serca twego, i ze wszystkiej duszy twojej, i ze wszystkiej myśli twojej, i ze wszystkiej siły twojej” oraz „Będziesz miłował bliźniego twego jako samego siebie” (Mar. 12:30,31).

To wymagało od Izraela, aby czynił wszystko, co tylko moc doskonałego człowieka mogła uczynić; Izrael zbiorowo uczynił obietnicę, nie uświadamiwszy sobie głębokości jej znaczenia. Będąc rodzajem upadłego Adama, nie był w stanie przestrzegać tego przymierza, lecz ciągle je naruszał.

Dla tych Żydów, którzy wówczas i jeszcze teraz przyjęli i przyjmują Chrystusa jako Zbawcę i Króla, Przymierze Zakonu ustało (Rzym. 10:4; Ef. 2:15,16). (Przymierze Zakonu nigdy nie rozciągało się na pogan; dlatego nie można powiedzieć, jeżeli chodzi o nich, ani o jego początku, ani o jego zakończeniu.)

Przymierze Nowe

Przymierze Nowe jest Biblijną nazwą nowego układu między Bogiem i człowiekiem, który zostanie ustanowiony na początku Wieku Tysiąclecia, podczas Drugiego Adwentu.

Pośrednictwo starego Przymierza Zakonu wprowadziło Izrael w *typiczny* związek przymierza z Bogiem. Za pośrednictwem Przymierza Nowego nie tylko Izrael, ale cała ludzkość, która dostosuje się do zarządzeń Królestwa, zostanie przyprowadzona do *aktualnego* związku przymierza z Nim. Bóg wprowadzi to Przymierze Nowe przez Pośrednika, Chrystusa Jezusa (antytypicznego Mojżesza), wokół którego skupia się cały porządek i który to przeprowadzi.

W tej pracy Chrystusowi będzie towarzyszyć Kościół. Przez okres tysiąca lat ten Pośrednik dokona dzieła pośredniczenia dla ludzkości, włączając w to pracę jako Kapłan, Prorok, Król i Sędzia. Jako Kapłan podźwignie i pobłogosławi ludzkość i przyjmie jej ofiary. Jako Król będzie rządził ludzkością w sprawiedliwości. Jako Prorok będzie ją

uczył. Jako Sędzia będzie ją próbował, decydował i wydawał wyrok, pomyślny lub niepomyślny. To wymaga pełnego okresu w celu wyprowadzenia ludzi spod ich stanu śmierci i degradacji, przywrócenia każdego ktokolwiek zechce spośród całej ludzkości do wyobrażenia i podobieństwa Bożego, utraconego przez Adama w Edenie.

Podstawą pośrednictwa ze strony lepszego Pośrednika będą „lepsze ofiary” Wieku Ewangelii: „A tak potrzeba było, aby kształły onych rzeczy, które są na niebie, temi rzeczami były oczyszczone” (Żyd. 9:23). Święty Paweł przeciwstawia tutaj typy Wieku Żydowskiego antytypom Wieków Ewangelii i Tysiąclecia. W antytypicznym porządku ofiary nigdy nie będą powtarzane. One są złożone raz za wszystkich. Za pośrednictwem tych „lepszych ofiar” antytypiczny Pośrednik będzie miał moc założyć świat od nowa. Wówczas rozpocznie się dzieło podnoszenia, restytucja. Tak jak to Pan oznajmia przez Proroka: „ (...) odejmę serce kamienne z ciała waszego, a dam wam serce mięsiste” (Ezech. 36:26; 11:19).

Błogosławieństwa Przymierza Nowego

Wiele błogosławieństw wynika z Przymierza Nowego:

- Po pierwsze, cała ludzkość będzie uwolniona od kary Adamowej, co oznacza, że umarli będą wzbudzeni (Rzym. 5:18,19).
- Po drugie, będzie jej udzielona całkowita wiedza Prawdy (Jana 1:9; 1 Tym. 2:4).
- Po trzecie, dostanie się w warunki prowadzące do sprawiedliwości, w przeciwieństwie do obecnych warunków, które prowadzą do grzechu (Łuk. 2:8-10; Izaj. 35).
- Po czwarte, jej umysły i serca będą tak działały, aby były życzliwie usposobione wobec Chrystusa (Jana 12:32,33).
- Po piąte, ludzie będą pod takim działaniem tego dobrego dzieła, które wówczas będzie przeprowadzane, że z ochotą uznają Jezusa za swego Władcę i ugną się przed Jego autorytetem (Filip. 2:9-11).
- Po szóste, wszyscy będą mieli przywilej wejścia na „drogę świętą” (Izaj. 35: 8-10), ale będzie od nich wymagane, jako warunek cieszenia się tym przywilejem, poświęcenie, oddanie, siebie Panu.
- I na koniec, duch święty będzie wylany na wszystkich (Joela 2:28).

Tak więc ostatecznie warunki posłuszeństwa i wierności muszą być w odpowiedni sposób przekazane światu ludzkości, aby mógł być policzony

za nasienie Abrahama i zachowany do życia wiecznego.

Końcowe zwycięstwo Nasienia Abrahamowego w kontekście Przymierza Nowego jest przedstawione w 1 Kor. 15:25,26, kiedy pod panowaniem Chrystusa diabeł oraz wszyscy złoczyńcy, nawet sama śmierć, będą wykorzeni: „Bo on musi królować, póki nie położył wszystkich nieprzyjaciół pod nogi jego. A ostatni nieprzyjaciel, który będzie zniszczony, jest śmierć.” Biblia kładzie nacisk na tę myśl: „Gdzież jest, o śmierci! bodziec twój? Gdzież jest, piekło! zwycięstwo twoje? Lecz bodziec śmierci jest grzech” (1 Kor. 15:55,56).

PRZEKLEŃSTWO USUNIĘTE

Grzech i potępienie Adamowe, które przez dziedziczenie dotyczą całą ludzkość, nie będą więcej ciężarem. Chociaż lekcje, jakich nauczył się świat przez swoje doświadczenia z grzechem i śmiercią, nigdy nie ulegną zapomnieniu ani dobrodziejstwa jego utracone, tym niemniej te doznania przestaną go dręczyć. Radości, które wówczas będą jego udziałem pochłoną smutki i lzy przeszłości; umysły ludzkości będą wypełnione cudownymi prawdami i wspaniałymi błogosławieństwami, a chwalebne plany i perspektywy wciąż będą się otwierały przed jej poszerzającym się zasięgiem wzroku. Udoskonalona ziemia będzie na całą wieczność wypełniona rodzajem szczęśliwych doskonałych istot, w człowieczeństwie podobna do ich Pana. Jednak dzieło pozbywania się kamiennych serc i dawania serc mięsistych będzie stopniowe (Ezech. 36:25-30).

Chociaż wielu obudzi w sobie wstyd, proporcjonalnie do świadomości minionych grzechów, to proces ćwiczeń, jaki będzie zastosowany w Królestwie, stopniowo uwolni wszystkich poddających się wpływowi sprawiedliwości i dziełu reformowania, które będzie wówczas prowadzone. Stopniowo ich niemiłosierność będzie zanikać i będą się stawali coraz bardziej czuлыми i wrażliwymi. Żaden członek rodzaju ludzkiego nie będzie dłużej uważany jako odpowiedzialny za grzech Adamowy.

Apostoł Paweł wskazuje, że pod działaniem Przymierza Zakonu grzech nigdy nie był w pełni usunięty; chociaż pokuta co roku była czyniona na nowo, tym niemniej podrzędne ofiary nie mogły gładzić grzechu (Żyd. 10:1-4; Jer. 31:31-34). Lecz okupowa ofiara Chrystusa wystarczy do zmycia grzechu i potępienia ze wszystkich, którzy Jego uznają. Wówczas pojawi się „pożądanie od wszystkich narodów” (Agg. 2:8). Niechaj cały lud Boży ma tę nadzieję i o to się modli.

Jako przykłady przymierzy, których obietnice są uzależnione od wypełnienia pewnych zobowiązań przyjętych przez strony przymierzy (przymierzy dwustronnych) przytaczamy Przymierze Zakonu, lub Mojżeszowe, oraz Przymierze Nowe.

W Przymierzu Zakonu, w którym Bóg i Izrael zawarli wzajemną umowę, Bóg obiecuje, jako strona tego przymierza lub umowy, dać Izraelowi życie, prawo do życia wraz z jego prawami życiowymi, o ile Izrael podporządkuje się naukom, instytucjom, zarządzeniom itd. (Gal. 3:10-12). Izrael jako swoją część przymierza obiecał tego przestrzegać, jeżeli Bóg nagrodzi takie posłuszeństwo życiem wiecznym (2 Moj. 24:3; Gal. 3:12; 5 Moj. 30:15-20). Te obietnice warunkowe stanowiły Przymierze Zakonu w wąskim znaczeniu.

To, że Przymierze Nowe składa się z obietnic, które Bóg i człowiek złożą sobie nawzajem w Tysiącleciu i po Tysiącleciu na pewnych warunkach, w sposób oczywisty wynika z Ezech. 18:1-24; i te warunkowe obietnice stanowią Przymierze Nowe w wąskim znaczeniu. Oba Boskie

przymierza warunkowe są umowami, których warunki wiążą wzajemnie Boga i Izrael (w przypadku Przymierza Nowego objęty jest nim również świat ludzkości).

Przykładem słownego przymierza użytego w drugim, szerszym tego słowa znaczeniu, możemy podać Przymierze Zakonu, składające się nie tylko ze wspomnianych powyżej obietnic warunkowych, ale także z nauk, zarządzeń oraz instytucji i że jako takie zobowiązywały strony przymierza (2 Moj. 24:3,7). W tym znaczeniu przymierze działało przez czterdzieści lat, a pierwsze jego części stanowiły:

- Pewne zarysy Paschy, dane przed opuszczeniem Egiptu;
- Sabat, dany przed dojściem do Synaju;
- Zarysy dane przy Synaju, gdzie była zawarta umowa, przymierze w wąskim znaczeniu; i
- Te zarysy, które były dane po opuszczeniu Synaju, aż do czasu, zanim byli gotowi na wejście do Kanaanu (liczne inne przykłady można znaleźć w Trzeciej, Czwartej i Piątej Mojżeszowej).

BS '02, 78-81

PYTANIA BIBLIJNE

P Co znaczy napomnienie w 1 Tym. 2:1,2, aby modlić się za cywilnymi władzami? Czy to nie sugeruje politycznego poparcia dla polityki, o której się przekonujemy, że jest grzeszna i niemoralna? Werset mówi: „Napominam tedy, aby przed wszystkimi rzeczami czynione były prośby, modlitwy, przyczyny [wspólne błagania – BT] i dziękowania za wszystkich ludzi; za królów i za wszystkich w przełożeniu będących, abyśmy cichy i spokojny żywot wiedli we wszelkiej pobożności i uczciwości.”

O Jako chrześcijanie żyjący w tym świecie, jesteśmy poddani „zwierzchnościom,” choć nie jesteśmy ze świata (1 Kor. 7:31; Rzym. 13:1). Jesteśmy zobowiązani, by żyć uczciwie, jako dobrzy obywatele, oceniając wszystkie błogosławieństwa wolności i dobrobytu, do których mamy prawo jako obywatele.

Modlitwa Pańska

We wzorcowej modlitwie u Mat. 6:9-13, Jezus pomija wstawianictwo za władców w Jego czasach. W istocie rzeczy, w żadnej z Jego zapisanych modlitw, Jezus nie modlił się za Cesarza, Piłata lub Heroda. Szczególną misją Jezusa było szukanie Jego owiec, pokornych na ziemi – którzy, ogólnie rzecz biorąc, byli skromnego lub włościańskiego stanu i za poszukiwanie których, Jezus został potępiony przez elitę. Proroctwo Izajasza mówi o Nim (Izaj. 61:1; Łuk. 4:18): „Duch PANUJĄCEGO PANA jest nade mną; przeto mię pomazał PAN, abym opowiadał Ewangelię cichym.”

Przez cały okres historii świata Bóg pracuje, powołując i rozwijając swych wybranych w działalności równoległej do świeckich spraw dziejących się wokół nich. Właśnie to równoległe, w dużej mierze niewidzialne dzieło zbawienia, znajduje odzwierciedlenie

w Modlitwie Pana. *Jego lud* – nie świat – zajmował Jego uwagę. Wyjaśnienie ziemskich spraw nastąpi później, kiedy ze swymi uwielbionymi świętymi Chrystus będzie panować jako Król ziemi (Mat. 25:31,32).

Jak wykazaliśmy w naszym cyklu artykułów na temat Boskiego Planu Wieków, Bóg ma różne czasy i okresy w swoim planie. Przez przeważającą część ziemskiej historii Bóg dozwala, aby rządili ziemscy władcy – czasami podbijając Jego własny lud – naturalny i duchowy Izrael, pod swoje panowanie. Królestwo Boże nie jest z tego świata, lecz ono dopiero ma przyjść (Jan 18:36). Gigantyczne zadanie nawrócenia świata jest zarezerwowane dla Wieku Tysiąclecia, kiedy Bóg przez Chrystusa ustanowi swoje Królestwo w celu błogosławienia wszystkich, rządzących i rządzonych.

Chrześcijanin ma być poddany

Chociaż lud Pański jest w sercach poddany Chrystusowi jako ich Mistrzowi, to jako mieszkańcy tego świata, ma być podporządkowany „zwierzchnościom” (Rzym. 13:1) i oddawać „co jest cesarskiego, cesarzowi” (Mar. 12:17). Jednak to nie znaczy, że modlimy się, aby nie nawróceni ludzie byli ciągle u władzy. Prosta modlitwa „Przyjdź królestwo twoje” wyraża chrześcijańską nadzieję. Bez żadnej złośliwości ani buntowniczej myśli wobec rządzących władz, chrześcijanin niemniej jednak szuka „nowych niebios i nowej ziemi, (...) w których sprawiedliwość mieszka” (2 Piotra 3:13).

Obecny porządek rzeczy jest w Piśmie Świętym określony jako „teraźniejszy wiek zły” (Gal. 1:4). Jako taki, on jest rezultatem władzy szatana „boga świata tego” (2 Kor. 4:3,4). To nie znaczy, że wszystkie głowy państw, prezydenci czy monarchowie są narzędziami szatana. Lecz ten świat nie działa i nie może działać zgodnie z Boskimi regułami. Niezależnie od tego jak łaskawe są świeckie rządy, one nie są zainteresowane popieraniem niebiańskiego programu.

Stwierdziwszy to, powinniśmy być wdzięczni naszemu rządowi, jeśli mamy przywilej życia w otwartym i wolnym społeczeństwie. Prawo i porządek pod przychylnymi rządami są lepsze niż ich brak. W Stanach Zjednoczonych i w innych demokracjach dobre i uczciwe rządy są raczej regułą niż wyjątkiem, pomimo narzekania ich obywateli co do ich kompetencji. Instytucje i organizacje, które świadczą nam dobro i przyczyniają się do stabilności naszego codziennego życia – straż pożarna, pogotowie, organizacje charytatywne i wiele innych – są integralnymi częściami społeczeństwa, które są odzwierciedleniem dobrej woli wobec obywateli, leżącej u podstaw ich działania.

Spokojne i pokojowe życie

Los chrześcijan przez większą część historii był trudny. Jak pisze Apostoł Paweł do Tymoteusza,

Arcybiskup Tomasz Cranmer (1489-1556), jeden z twórców Reformacji w Anglii, twierdził, że obowiązkiem każdego chrześcijanina było posłuszeństwo monarchom i że sam kościół był poddany królowi. On wierzył, że tak długo jak monarcha zarządzał sprawami dla powszechnego dobra, był zesłany przez Boską opatrność, aby prowadzić ludzi ścieżką prawdziwej religii i że nieposłuszeństwo królowi było nieposłuszeństwem wobec Boga.

wszyscy, którzy usiłują pobożnie żyć w bezbożnym świecie, będą prześladowani (2 Tym. 3:12). Dlatego w interesie społeczności Kościoła i jej wzrostu, było pozostawienie ich w spokoju. Na ile ówczesne władze mogły zapewnić stabilizację, i, jako władcy „miecza” – cywilnego prawa – zachować prawo i porządek, na tyle miały być uznawane i podtrzymywane przez modlitwę (Rzym. 13:1-7). Paweł zapewnia o Boskim przewodnictwie i kierownictwie dla władców, w takim zakresie, w jakim są podatni na wpływ sprawiedliwości i pobożności, aby to przyczyniało się do dobra Jego ludu.

Chrystus umarł za wszystkich, wielkich i małych, za tych, którzy są u władzy i tych, którzy nie są (Jan 3:16). Naszym obowiązkiem jako chrześcijan – i jako obywateli niebiańskiego królestwa – jest głoszenie tego posłannictwa. Powinniśmy się modlić, abyśmy, jeśli Bóg pozwoli, mogli być błogosławieni odpowiednimi warunkami do głoszenia słowa i praktykowania naszej chrześcijańskiej wiary. Na ile jesteśmy w harmonii z Panem, musimy być w harmonii ze wszystkimi zarysami Jego łaskawego Planu, a to oznacza miłość do rodziny ludzkiej w ogólności i pragnienie czynienia dobra „wszystkim, a najwięcej domownikom wiary” (Gal. 6:10).

Jako naśladowcy Chrystusa nie możemy być podżegaczami do wojny ani rewolucjonistami. Zbawienie świata nie zależy od polityki czy społecznego nieporządku. Jednakże, mamy być świadkami sprawiedliwości i starać się, by wywierać pomocny wpływ na tych, którzy są wokół nas. Ci, którzy rządzą mają normalne ludzkie zmartwienia i niepokoje jak każdy inny i w pewnym momencie swego życia mogą być skłonni do słuchania posłannictwa, które niesiemy.

Bóg usunie ten obecny świat, gdy nadejdzie właściwy czas. Do tego czasu musimy wykonać naszą pracę. Jak mówi pieśń „Wiemy co niesie przyszłość, lecz wiemy też, kto ją zgotuje.” To jest prawdą teraz i zawsze nią było, że „Najwyższy panuje nad królestwem ludzkim” (Dan. 4:24,25).

BS `02, 82-83